

Σχόλιο στην υπ'αριθμ.17/13 απόφαση της Πρωτοβάθμιας ΕΕΟΔΑΠ

Τρία σημεία πρέπει να επισημανθούν ιδιαιτέρως στην εν λόγω απόφαση:

- 1) Η εξωπραγματική-ακόμα και για τα ελληνικά δεδομένα-βραδύτητα με την οποία εξεδόθη η απόφαση. Η προσφυγή του ποδοσφαιριστή κατατέθηκε στις 10-01-11, ορίστηκε δικάσιμο η 22-02-11, εκδικάστηκε κατόπιν διαδοχικών αναβολών, χωρίς να γίνεται μνεία για ποιο λόγο και αιτήσκει τίνος δόθηκαν αυτές, την 05.05.11 και η απόφαση δημοσιεύτηκε την 17.07.13, 2,5 και πλέον έτη μετά την κατάθεση της προσφυγής του αθλητή, η οποία πήρε αρχική δικάσιμο 1,5 μήνα μετά την κατάθεση της. Με δεδομένο ότι και τα 3 από τα 5 μέλη της Επιτροπής είναι εν ενεργεία δικαστικοί λειτουργοί, τούτη η καθυστέρηση στην έκδοση μιας τετρασέλιδης μη οριστικής ως προς τους 2 εκ των 3 καθ'ων είναι πραγματικά άξια απορίας. Η τομή που ευαγγελιζόταν η θέσπιση των διαιτητικών δικαστηρίων που θα έκριναν τις οικονομικές διαφορές αθλητών και προπονητών δυνάμει του ν.2725/99, καταρρίπτεται συθέμελα.
- 2) Ενώ μνημονεύεται ρητά στην απόφαση ότι οι 2 πρώτοι των καθ'ων κλήθηκαν να παρασταθούν δια επιδόσεως με δικαστικό επιμελητή στην αρχική δικάσιμο και παραστάθηκαν δια πληρεξουσίου δικηγόρου, έστω μόνο για την υποβολή αιτήματος αναβολής κατά την τελική εκδίκαση της υποθέσεως, παρά ταύτα η συζήτηση της προσφυγής ως προς αυτούς κηρύχτηκε απαράδεκτη, και μάλιστα αυτεπαγγέλτως από την Επιτροπή, διότι δεν προέκυπτε από τα προσκομιζόμενα να κλητευθούν στη μετ'αναβολή δικάσιμο της υποθέσεως. Μολαταύτα-ω του θαύματος-παραστάθηκαν! Και δεν προκύπτει ουδαμόθεν από την σβολιαζόμενη απόφαση ότι οι 2 πρώτοι των καθ'ων δεν παραστάθηκαν-παρά την επίκληση του αρ.271 παρ.1 ΚΠολΔ-τόσο κατά την πρωτόδικη συζήτηση της υπόθεσης, όσο και στις μετ'αναβολή συζητήσεις. Και σε τελική ανάλυση τι πιο προφανές από την παράσταση τους έστω για την υποβολή αιτήματος αναβολής στην συζήτηση της υπόθεσης. Πως προκύπτει ότι δε

θεραπεύει η ανωτέρω παράσταση τυχόν προηγούμενη μη σύννομη κοινοποίηση, με δεδομένο ότι όπως προκύπτει από την επίκληση των αρ.591 και 663 ΚΠολΔ, η πολιτική δικονομία εφαρμόζεται αναλογικά κατά την εκδίκαση προσφυγών από τους εν λόγω οικονομικές επιτροπές (πρβλ. Μαργαρίτης, Ερμηνεία Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, Θεωρία – Νομολογία, Τόμος 2, Σάκκουλας, σελ. 2, ερμηνεία άρθρου 591 και σελ. 113, ερμηνεία άρθρου 663. Επίσης, Μακρίδου, Δικονομία Εργατικών Διαφορών, Σάκκουλας 2009).

- 3) Ο τρίτος των καθ'ων πρόεδρος του αθλητικού σωματείου με την επωνυμία "Π..." απαλλάσσεται από την ρητά προβλεπόμενη από το άρθρο 118^Α ν.2725/99 ευθύνη του (πρβλ. ενδεικτικά ΔΕΦΠειρ 1/1993, ΣτΕ 1590/2000, ΣτΕ 3/2000 και μελέτη Χ. Τότση δημοσιευμένη σε ΛΟΓΙΣΤΗΣ 2008/10) διότι "ουδέποτε συνεβλήθη με τον προσφεύγοντα ατομικώς ούτε και διατέλεσε νόμιμος εκπρόσωπος του Τμήματος Αμειβόμενων Πετοσφαιριστών (ΤΑΠ) του εν λόγω σωματείου. Είναι γνωστό όμως, ότι τα ΤΑΠ, από τότε που η πετοσφαίριση επαψε να είναι επαγγελματική στην Ελλάδα, όπως το ποδόσφαιρο και η καλαθόσφαιρα, αλλά επανήλθε σε ημιεπαγγελματικό καθεστώς, υπό τη σκέπη του αθλητικού (ερασιτεχνικού) σωματείου στο οποίο υπάγονται όλα τα ερασιτεχνικά αθλήματα και του οποίου ηγείται ο τρίτος καθ'ου δεν έχει αυτοτελή νομική προσωπικότητα αλλά έχει ΑΦΜ και νομική υπόσταση ταυτόσημη με την Α.Ε. Ως εκ τούτου και με δεδομένο ότι το αρ.118^Α ν.2725/99 δεν απαιτεί να συμβληθεί ατομικά ο εκαστοτε Πρόεδρος προκειμένου να θεμελιωθεί η ευθύνη του, εσφαλμένα απηλλάγη με τη σβολιαζόμενη της ευθύνης του εκ της προσφυγής (νομολογία, όπως παραπάνω). Συνοψίζοντας πρόκειται για μια απόφαση που οπλίζει με επιχειρήματα τη φανέρια όσων υποστηρίζουν ότι οι αθλητικές διαφορές πρέπει να επιλύονται από το φυσικό τους δικαστή και τα πολιτικά δικαστήρια, εγκαταλείποντας την λύση των διαιτητικών δικαστηρίων. Ελπίζουμε να αποτελέσει εξαίρεση.

Σπύρος Χριστοφορίδης

Δικηγόρος, LLM